

Ohlášky – neděle 14. 8. 2022

Dnes prožíváme **20. neděli v mezidobí**.

- Pondělí 15. 8. – **Slavnost Nanebevzetí Panny Marie**
- Sobota 20. 8. – **Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve**
- Příští neděle 14. 8. 2022 bude **21. neděle v mezidobí**.

***

- V pondělí **15. 8. 2022 Slavnost Nanebevzetí Panny Marie**, mše sv. bude v **16:30** v kostele sv. Václava v Lovosicích.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

* Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba

***

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

***

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.

***

Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

***

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 38 (2022)
14. 8. 2022

20. neděle v mezidobí

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Lhostejnost

Zvon zve na bohoslužbu. Půjdeme? Ježíš zve na hostinu, klepe na dveře; ale oni nedbali. Jeden šel na své pole, jiný za obchodem. Když svátý Pavel kázal v Athénách, rád mu naslouchali, ale jak začal o vzkříšení mrtvých, jedni se mu smáli a druzí řekli: Poslechneme si tě zase jindy (srov. Sk 17,32). Jaké jindy? Pavel odejde, teď je ta doba příhodná, teď je čas spásy! Někteří uvěřili, ale i kdyby ne, mohli se ptát, mohli něco namítat. Mávnuou však rukou a řeknou: Mně to je jedno, mě to nezajímá. Nezajímá je smysl a cíl vlastního života.

Důsledky lhostejnosti varují. Byl jeden boháč, u jeho vrat léhal žebrák jménem Lazar (srov. Lk 16,20). Dalo by se tomu žebrákově nějak pomoci? Jistě, pro boháče to je maličkost, ale proč by se staral o nějakého žebráka? Byl mu zcela lhostejný! Co se musí stát, aby v sobě člověk probudil zájem o druhého? Po smrti byl boháč nemile překvapen – ale co chcete dohánět po smrti?

(z knihy Na minutu s Karlem Herbstem – V Boží blízkosti)

***

Youcat (36. část)

Jak člověk pozná, že zhřešil? Až potud mnozí souhlasí, nechápou však, co má hřích společného s Bohem. Udělejme si tedy malý pokus. Nahraďme slovo „Bůh“ pojmem „absolutno“ - a přiřaďme si k tomu i několik přívlastků: absolutní krásu, absolutní pravdu, absolutní dobro. Boha nelze nadefinovat, a čím více si uvědomíme, že nekonečně převyšuje všechno, co je ve světě dobré, pravdivé a krásné, tím více se nám zdá vedle Boha všechno nedobré, nepravdivé, nepěkné a jaksi absolutně nemožné. Jenže my lidé jsme náchylní k neustálým kompromisům.

Představme si tedy svět, ve kterém by mohl filmový producent sexuálně zneužívající herečky prohlásit: „Máme spolu pořád krásný vztah!“ Nebo demagogický politik libující si ve lžích by hlásal: „Všechno, co říkám, je pravda a nic než pravda!“ Anebo firma zneužívající státní dotace by mohla říci: „Vše, co děláme se státními penězi, je dobré!“

„Na celém světě se nenajde jediný člověk, ani ten největší hříšník, který by od tebe musel odejít bez tvého slitování, stojí-li o ně.“ říká sv. František z Assisi.

Je tu ale Bůh – a rozhodně nám není vzdálený. Je od nás vzdálen tak málo, že se ho týká všechno, co se nám lidem nedaří – zasahuje ho to přímo do srdce a dává nám úplně všechno, dokonce vlastního Syna, aby mohl svět napravit, aby mohl obnovit dobro, pravdu a krásu, aby nás mohl se sebou usmířit. Bůh však není přítomen pouze mezi oběťmi hříchu nakládanými do dobytčích vagónů na cestu do Osvětlemi. On nabízí řešení také hříšníkům – malým, středním i velkým, dokonce i těm ve vojenských holínkách, páchajícím tolik zla, že to nekonečně přesahuje jejich možnosti ono zlo napravit.

Je to Bůh sám, kdo nás se sebou usmířuje skrze Ježíše Krista tím, že jeho krví prolitou na kříži zjednáva pokoj (srov. Kol 1,20), a kdo s námi „obnovil dobrý poměr skrze Kristovo lidské tělo vydané na smrt“ (Kol 1,22).

(z knihy Youcat: Kurz víry)

***

8/ Podobenství o letišti

Po skončení násilné ateizace ze strany komunismu se nyní dostáváme k záluždnější formě radikálního laicismu. Přitom jsem stále přesvědčen, že když člověk ztratí smysl pro Boha, ztrácí sebe sama. Rád bych to přiblížil na podobenství o letišti.

Když jsem letěl z Paříže do Astany, měl jsem přestupovat ve Frankfurtu. Sotva jsme vstoupili na německou půdu, dozvěděli jsme se, že letadlo do Astany má poruchu. Celý den jsem strávil čekáním na informace, které jsme dostávali po malých útržcích, až jsme se večer nakonec dozvěděli, že letadlo bude spravené až za dva dny, protože náhradní díl se musí dopravit přes Anglii. Během úmorného čekání na letišti jsem si znovu pročetl Redemptoris Missio, apoštolský list o misiích, který mám moc rád. Napsal ho papež Jan Pavel II. v roce 1990. Hned v druhém článku píše: „Lidstvo sice vykazuje podivuhodné výsledky pokroku, ale zdá se, že ztratilo smysl pro nejvyšší hodnoty a pro sám život.“

Je to pravda. Člověk dokázal vylétnout až na Měsíc, umí sestavit čím dál výkonnější a rychlejší letadla, která nám umožňují dostat se za pár hodin na druhý konec planety, ale zároveň je čím dál bezradnější při pátrání po smyslu své existence.

O kousek dál, v článku č. 8, si papež ještě přísazuje: „V moderním světě má člověk sklon zaměřovat se na horizontální dimenzi.“ Ve chvíli, kdy čtu tato slova, zvednu oči a moji pozornost upoutá zvláštní podívaná. Na asfaltovém povrchu největšího letiště v Evropě se vytvořila dlouhá fronta letadel, která trpělivě čekají na povolení k vzletu. Pobaveně se usmívám. Letadla se na sebe mačkají jako auta při dopravní zácpě ve špičce.

Náhle mi v hlavě rezonují slova Jana Pavla II.: „V moderním světě má člověk sklon zaměřovat se na horizontální dimenzi.“

V duchu si představuji všechna tato letadla, jak vyjíždějí velkou branou z letiště a připojují se do provozu na dálnici. Je to čím dál legračnější podívaná. Velký Boeing 747 se blíží ke křižovatce za mohutného trubení. Četník na vyvýšené stoličce velkými gesty řídí dopravu. A už tu máme letadla ze všech zemí, která kolují po všech evropských dálnicích!

Samozřejmě jde o představu absurdní a směšnou.

Ovšem co kdybychom přirovnali letadla k lidem. Letadlo bylo sestrojeno, aby létalo, stejně jako člověk byl stvořen k tomu, aby se pozvedal k Bohu. Člověk, který ztratil smysl pro Boha, se podobá letadlu, které zůstává na zemi, místo aby vzlétlo. Pořád jen jede. Když člověk ztratí smysl pro Boha, když zploští celý svůj život jen na horizontální rozměr, když o náboženských svátcích nechce ani zmínku, stává se z něj podivné letadlo, které celý svůj život tráví popojížděním, ale nikdy nevzlétne. Absurdní a směšné.

Jenže my jsme byli stvořeni pro duchovní život, jsme stvořeni pro Boha, jsme stvořeni pro kontemplaci. Objevit svou duchovní dimenzi je zásadní, máme-li plně prožívat své lidství. Jsme stvořeni pro Boha, stejně jako letadlo je sestrojeno k létání. Připravme se tedy k vzletnutí, ze všech sil zatáhněme za řídicí páku – a staňme se tím, čím máme být!

(z knihy René-Luca Patnáct podobenství)

***